

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Ocak 2017

Sayı: 223

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Terör, siyasileri yolundan döndürmüyor!

Her katliamdan sonra bakanlar, kameraların karşısına geçip tehditler savurup “köklerini kurutacağız” deyip vazife savıyorlar. Boş laflara; hiç bir kanıt gösterilmeden söylenen “şu kadar tehdidi önledik” iddiaları ekleniyor. İnsanların, iyi ki OHAL var, demeleri isteniyor.

Daha kötü nasıl olabilirdi ki? Eğlencede, işte, sokakta, araçta, her yerde masumlar, parçalanarak, kurşunlanarak öldürülüyor, yüzlerce insan sakat kaldı, hastalık sahibi oldu!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Hükümetin çökmesi nedeniyle tam tersine dönmek zorunda kaldığı Suriye siyasetinin bedelini, Erdoğan ve çevresindekiler, bakanlar, vekiller değil, sıradan kitleler ödüyor. Yıllarca desteklenen dini gericiliğin sonuçlarını da kitleler ödüyor. Onların rahatları yerinde.

AKP yöneticileri, Erdoğan'ı başkan, tek yönetici yapmak için çırpınıyor. Anayasa değişikliği için her şeyi yapıyorlar: Yalan konuşuluyor, küfür, hakaret, korkutma, tehdit, vaad, her şey var. Erdoğan ve dar çevresi, tüm iktidarı elinden yitirmemek için siyasi sisteme müthiş baskı uyguluyor. Geleceğini buna bağlayanlar, siyasetten medyaya, bürokratlardan sözde uzmanlara kadar herkes, aynı doğrultuda hareket ediyor.

Kitleler ise geçim derdinde, iş derdinde, borç derdinde, elektrik derdinde, can korkusu derdinde!

12 Eylül anayasasında emekçiler için ne var? Hiçbir şey! Getirilmek istenen maddelerde ne var? Yine hiç bir şey! Yeni bir hak, yeni bir özgürlük tanınıyor mu, haklar geliştiriliyor mu, hayır!

Yapılmak istenen değişiklikler, Erdoğan'ın bugün keyfi olarak yaptıklarını kanuni kılmak, pekiştirmek ve arttırmaktan başka bir amaç taşımıyor. Ancak bunu zorla yapmak istedikleri için tüm topluma müthiş baskı uygulanıyor. OHAL baskısı, keyfi tutuklamalar, yasaklar, FETÖ korkutmacası, PKK korkutmacasına, şimdi, kısa süre öncesine kadar tehlike olarak görülmeyen IŞİD tehlikesi de eklendi. Her hafta, aslında Erdoğan'ın ya kendisini ya da iktidarını korumayı çok önemli hale getiren bir tehdit dedikodusu yayılıyor. Dış tehdit, bir gün İran, Rusya ertesi gün ABD, Avrupa, bir gün Suriye ertesi gün IŞİD olarak değişse de hep var, iç tehdit hiç bitmiyor. Kitleler, sürekli bir korku, kaygı altında tutuluyor.

Özellikle emekçiler; "devlet tehdit altında, kendini düşünme" baskısı altında. Oysa siyasiler için durum tam tersi, patronlar için de öyle. İşyerlerinde patronlar, işi idare edemeyip zarar edince işçileri suçlar, siyasiler de yönetmeyi beceremedikleri halde çekip gitmemek için kendileri dışında herkesi suçlu görüyor. Bu kadar tehdit yaratılması bundan.

İslamcı terör, Suriye savaşından bu yana gerçek bir tehdit ama hükümet, böyle görmüyordu. Bizzat Erdoğan, IŞİD'i değil PYD'yi tehdit gördüğünü söyledi. Suriye'de sıkışan IŞİD, hem Türkiye'nin askeri saldırılarını durdurmak için katliam yapıyor hem de genel gericilikten etkilenenler. Rus elçisinin öldürülmesi bunun bir örneği, böyle devam ederse fazlası olabilir.

Erdoğan ve çevresinin, kendi çıkarlarını korumak amacıyla iktidarda kalmak için yaptıklarının bedelini kitleler daha ne kadar ödeyecek? Emekçiler, bu baskıcı hükümete, yozlaşmış düzene mahkûm değil. Emekçiler, kendi çıkarları etrafında örgütlenmeli ve harekete geçmeli. (04.01.2017)

Emekçinin Gündemi

Asgari ücret: Devlet eliyle yoksullaştırma!

Asgari ücreti açıklarken, Türkiye'nin zor günlerin içinden geçtiğini, ancak bunun "dünya konjonktüründen" kaynaklandığını söyleyen bakan Müezzinoğlu, "İşçiler, işverenler ve ben de çok mutlu olmadım ancak ortak bir karar vermeye çalıştık" dedi.

Türk-İş'i imzalamadığı asgari ücret kararına imza atan patronlara teşekkür eden bakan, %6,5 enflasyona karşın %8 zamlarla asgari ücretin brüt 1777 50;

net 1.404 lira olduğunu

açıkladı. "Az veren candan, çok veren malcan. İnşaat malımız çoğalınca daha fazla veririz" diyerek saatte bulunmayı da

Asgari ücretin söylenenleri değil. Her şeyden önce liralık zammın 53,3 lira BES'e kesilecek. İşçinin eline 33 lira

Üstelik asgari ücretin 133 lirasını devlet AGİ olarak ödüyor. Patronların cebinden çıkan para sadece 1.270 lira. Geçen yıl patronların ödediği miktar 1.177 liraydı.

Patronlara sadece AGİ ile değil, SGK primlerinin devlet tarafından ödenmesi yoluyla da para aktarılıyor. Türkiye bütçesinin %4'ü, bu yolla patronlara aktarılıyor, bu para da asgari ücretten bile kesilen vergi ve zamlar yoluyla emekçilerin sırtına yükleniyor.

Dolar bazında hesaplanırsa durum daha fena. 1.300 liralık asgari ücret geçen yıl 446 dolar ederken, bu yıl 1.404 lira 396 dolar ediyor.

Aslında dolar bazında 50 dolar, lira bazında ise 200 lira civarında satın alma gücünde düşüş var.

Geçim açısından bakıldığında durum daha da kötü. Türk-İş yoksulluk sınırını 4.665 lira olarak açıkladı. TÜİK bir işçi için asgari geçim sınırını geçen yıl 1.600 lira bu yıl enflasyonun yarısı kadar arttırarak 1.699 lira olarak açıkladı. Asgari ücret, resmi geçim rakamlarının da altında.

asgari ücret sisteminden çok memnunlar.

Patronlar, işçilere gittikçe daha az öderken işçileri daha uzun, daha yoğun ve daha ucuz çalıştırıyor. Sadece asgari ücret değil, ortalama saat ücreti de diğer ülkelere göre düşük iken çalışma süresi daha uzun.

Altı-yedi yıl öncesine kadar asgari ücret, en kötü işyerlerinde çalışan, işçiler için en düşük ücret olarak geçerliydi.

Son yıllarda ise 5-8 milyon, farklı işkollarında çalışanlar için tek geçerli ücret, diğer işyerleri içinse emsal ücret oldu. Bu nedenle tüm işçi sınıfını etkiliyor. AKP hükümeti, patronlar için ücretleri düşük tutmayı başarılı bir şekilde yaygınlaştırdı, uyguluyor. Örneğin

bugün satın alma gücündeki kayıp %20 civarındayken, enflasyon yıl bitmeden %8'i aşmışken, ücret artışını %8 ile sınırlıyor.

Patronlar, işçiyi sömürmede, daha fazla çalıştırmada, işçinin sırtından daha fazla kazanmada serbestler fakat işçinin, patrone daha fazla ücret alması devlet eliyle yasaklanıyor. Patron, ücret için işçiyle muhatap bile olmuyor, işçi de patrona karşı mücadele edemiyor. Patronlar için bundan iyisi nedir ki? (04.01.2017)

Aslında asgari ücret uygulaması, devlet eliyle işçi sınıfına giden payın kısılp patronların kârının arttırılmasından başka bir işe yaramıyor. Bunun iyi bir şekilde yapıldığı görülüyor. Ücretin milli gelir içindeki payı ve işgücü maliyeti giderek düşüyor.

DİSK'in açıkladığı rakamlara göre, 1999'da ücretlerin milli gelirden aldığı pay %52 civarında iken, 2015 yılında %34'e geriledi. 2000 yılında 100 olan işgücü maliyeti, 2015 yılında 27 puanlık düşüşle 73'e geriledi. Patronlar ağlıyor, timsah gözyaşı döküyor ama

İşçi sınıfının sorunları hep aynı!

Başta televizyon kanalları olmak üzere büyük medya kuruluşları ve resmi haber kaynakları, son dönemde, özellikle de son haftalarda yoğun bir şekilde yeni anayasa tartışmalarını ve terör olaylarını gündemde tutarken, diğer yandan tensikatlar, hayat pahalılığı, kötü çalışma şartları ve işyerlerindeki baskılar, neredeyse gündemde yok gibi!

Belli ki işçi sınıfının sorunları hükümet için fazla önemli değil.

Tensikatlar

Aşağıda vereceğimiz örnekler maalesef emekçilere karşı yapılan tensikatların tümünü kapsamıyor, çünkü bu konuda tüm bilgilere ulaşmak çok zor.

Panoto: Otomobil sektörüne yedek parça üreten Panoto fabrikasında (İstanbul) haklarını almak amacıyla Çelik-İş Sendikasına üye olan 40'tan fazla işçi işten atıldı.

ATAŞ (Mersin): Mersin'de BP ve Shell için dolum yapan ATAŞ Rafinerisi Dolum Tesisinde çalışan 16 işçi, hizmet işkolundaki Genel-İş Sendikasına üye oldukları için işten atıldı.

Arçelik Çerkezköy: Arçelik Kurutma ve Motor fabrikasında 500'ü sözleşmeli olmak üzere 650 işçi atıldı. Temel neden ise patron daha az işçiyle daha çok üretim yapmak istiyor!

THY (Türk Hava Yolları):

THY'de temmuzda 211 emekçi işten atıldı. Şimdi yönetim, emekçilere sıfır zammı dayatmak istediği için yeniden "tensikat yapmak zorunda" olduğunu anlatıp tehditler savuruyor. Yani ölümü gösterip emekçileri sıtmaya razı etmek istiyor!

BES (Büro Emekçileri

Sendikası): BES, 54 üyesinin terör örgütü "FETÖ" üyesi bahanesiyle açığa alındığını duyurdu.

Siyasi baskılar ve tutuklamalar sürüyor

AKP hükümeti herhalde artık iktidardan her an silineceği korkusuna kapılmış olmalı ki tutuklamaların, baskıların ve tehditlerin olmadığı bir gün geçmiyor.

İçişleri Bakanlığı son dönemde 94 derneğin faaliyetlerinin daha durdurulduğunu açıkladı. Bunların 42'nin FETÖ, 26'nın PKK/KCK, 3'nün DHKP-C, 19'nun aşırı sol, 4'nün de DEAŞ bağlantılı olduğu belirtildi.

Bunlara OHAL kapsamında daha önce kapatılan 1.325 derneği eklemek gerek.

AKP iktidara geldiği ilk yıllarda milleti askeri vesayetten kurtaracağı, tam demokrasi ve refah getireceği masallarını

anlatıyordu. Şimdi millete gözdağı ve korku salmak için her vatandaşı ihbarcılığa teşvik ediyor ve elinden gelen her şeyi yapıyor. AKP'nin "ileri demokrasisi" bu mu?

Tutuklamalar

Tutuklamaların tamamının listesini vermek mümkün değil, tutuklama olmayan gün yok!

Son çarpıcı örnek 5 yıl önce FETÖ taraftarlarınca tutuklanan gazetesi Ahmet Şık'ın bu kez "FETÖ" propagandası yapmak suçlamasıyla tutuklanıp cezaevine atılması oldu!

Üstelik bu olay, daha önce HDP ile dayanışma içinde oldukları gerekçesiyle tutuklanan

iki kadın öğretim görevlisinin serbest kaldığı günde yaşandı.

Hatay merkezli 14 ilde "FETÖ" suçlamasıyla 69 kişi gözaltına alındı. 2 Ocak'ta 26 rütbeli asker "Bylock" kullanan FETÖ'cular suçlamasıyla tutuklandı. 80 yaşında Hacı İsa Sezek 23 gündür Siirt'te göz altında. Beşiktaş'taki bombalı saldırının ardından 5'i ilçe başkanı 8 HDP'li ve Antep'te ise 15 kişi HDP'li suçlamalarıyla tutuklandı.

AKP hükümeti baskı yoluyla işçi sınıfı ve yoksul kitleleri susturabileceğini sanıyor. Birçok büyük mücadele deneyimi olan işçi sınıfının ona gereken dersi vereceğinden şüphemiz olmasın! (02.01.2017)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Sözleşme dönemine giriyoruz

Aralık ayıyla beraber bir sözleşme dönemine daha girdik. İşçilerin genel isteği olan herkese 750 lira seyyanen zam yine sendikanın azizliğine uğrayarak değiştirildi. Fakat zorlamayla da olsa sözleşme taslağı bütün panolara asılarak işçilere sunuldu.

Taslakta şu anda çalışan işçilerin ortalama ücretinin 2.100 lira brüt ve ortalama kıdem yılının 8 yıl olduğu belirtildikten sonra talepler sıralanıyor. 400 lira seyyanen zam, Her kıdem yılı için 20 lira kıdem zammı, İşçilerin çalıştıkları bölüm ve işine göre ücretlerin ayarlanması, Gece zammının %15'e çıkartılması, İş kazası sonucunda işçinin maddi kaybının işverence karşılanması, Yakacak, izin, bayram ve eğitim yardımlarında %25 civarında artışlar isteniyor.

Bu taslağı göre bütün maddeler aynen kabul olursa toplamda %31,5 zam öngörülüyor.

İşçilerin bazısı taslağın geneline bazısı maddelerinden bir veya ikisine karşı çıktı, bazısı da geçmiş yıllardaki gibi kayıtsız kalmayı seçti.

En büyük tepki 1. Maddedeki 400 lira seyyanen zam talebine ve 3. Maddedeki çalışılan bölüm ve yapılan işe göre ücretlerin ayarlanmasına geldi. Yeni işçiler ise 2. Maddedeki kıdem zammına tepkili. Her biri kendi içlerinde haklı. 400 lira seyyanen zam az

bulundu ve genel kabul gören 750 lira olmadığı için tepkiliydiler.

İşe göre ücretlerin ayarlanmasının nasıl olacağı konusunda sendikanın bir fikri bile yok. Patronun MESS'ten ve bağımsız bir araştırma kurumuna yaptırdığı ücret araştırmasından bahsediyorlar, kıdem zammı için kıdemler birbirine yakın olsaydı sorun yoktu fakat 25 yıllık ve 2 yıllık kıdeme sahip işçiler, birlikte aynı işi yaptıkları yerde neyi, nasıl uygulayacaksınız sorunu var.

Anlaşılan sendika ve patron el ele verip işçileri bölmek için böyle tuzaklar hazırlamışlar.

Bu arada 24 Aralık'ta sendika şube seçimi vardı ve bizim baş temsilcimiz şube başkanlığına adaydı ve genel merkez ve patron da onun arkasında görünüyordu. Fakat bu olmadı ve baş temsilcimiz hüsrarla beraber merkezin dediğinin dışına çıkmadı. Şimdilik kendisine sıra gelmesi için sabretmesi gerekiyor.

Tüm temsilciler, ağız birliği etmişçesine patronun 60 işçinin fazla olmasından yakındığını anlatıp duruyorlar.

Ayrıca yapılan ücret araştırmasından bahsederek fabrika genelinde işçi ücretlerinin iyi olduğunu söylüyorlar.

Eh işçilerin arasına girmeyip patron temsilcileriyle dolaşırsan, bir süre sonra kendini işçilerin üzerinde görmeye başlayarak patron uşağı olursun. O nedenle ücretleri gayri safi milli hâsıla gibi değerlendirip kişi başına bölersen aldanmakla kalmaz, aldatırsın da. (Bir işçi)

Sağlık

Sağlıkta dönüşüme devam!

Hastanelerde muayene ücretlerine zam yapıldı. En büyük zam üniversite hastanelerine geldi.

Üniversite hastanelerinin bir kısmı, özellikle Çapa ve Cerrahpaşa, verdiği sağlık hizmetlerinin karşılığı olan, devletin yapması gereken ödemeleri yapmayışi nedeniyle ekonomik olarak zorda. Çalışanların ücretleri düşük, çalışma koşulları ağır, binalar bakımsız, gerekli malzemeler eksik. Dövizin artışıyla tıbbi malzemeler ateş pahası oldu. Artan maliyet, bu zamları hastanın sırtına yükleniyor.

Sağlıkta dönüşüm başladığında, özel hastanelerin, devlet kasasından yapılan ödemeler sonucunda, düşük muayene ücretiyle teşvik edilmesi, olumlu karşılanmıştır. Bugün özel hastaneler, lüks otel gibi ateş pahası.

Sağlık bakanlığı, bir yanda fiyatlara zam yaparken, öte yanda tarifeye uymayan özel hastaneleri cezalandırmakla tehdit ediyor.

Özel hastaneleri, yıldızlarla sınıflandırıp lüksüne göre tedavi fiyatını üç kata kadar arttırma hakkı veren bakanlık, elbette hastaneleri denetlemiyor, göz boyuyor. O halde bu görev, hastane çalışanlarına, hastalara düşüyor. Zaten gerçek denetim ancak bu şekilde olur.

Sağlık hizmetlerinin zamlanması, tedavinin geç yapılmasına yol açıyor ve sadece bireyleri değil, toplum sağlığını da olumsuz etkiliyor. (05.01.17)

Siyasetin Gündemi

Suriye'deki siyaset değişimi, iktidarın sorumluluğunu unutturamaz

Suriye siyaseti bir kez daha değişti ve bu kez tersine döndü.

AKP iktidarları boyunca; önce “kazan, kazan” denen dostluk siyaseti vardı, ardından “Esed” ile özetlenen düşmanlık siyaseti geldi. Bu arada “açık kapı”, “beton duvarlar”, “güvenli bölge”, “ülke güvenliği dışarıda başlar” gibi bir sürü laf edildi. Sonuçta ordu, Suriye'nin “toprak bütünlüğü” için savaşıyor; IŞİD'ten temizlenen yerler, Esad yönetimi için! Esad'ı devirmek için esip gürleyen Erdoğan, Türk askerini, Esad'ın askeri yaptı!

Üstelik artık ekonomik ve siyasi çıkarların lafı bile edilmiyor, “ülke güvenliği” denip geçiliyor.

Zaten Suriye çoktan talan edildi. Resmi rakamlara göre 450 bin insan öldü, daha fazlası sakat kaldı, 8 milyonu aşkın insan yerinden oldu, çatışma bölgelerindeki sanayi tesisleri talan edildi, altyapı tahrip oldu.

IŞİD'in, Muhaliflerin olduğu bölgeler yaşanmaz halde. Ordunun girdiği Cerablus'a, Suriyelilerin dönmesi için yol, elektrik, hastane, okul gibi temel hizmetlerin de yapılması bu nedenden.

Savaşın durması, Suriyedeki kitleler için elbette olumlu. Ancak bu süre içinde Suriyeli ve Türkiyeli kitlelerin ödediği ve ödeyeceği bedeller var. Hükümet çevreleri ve onları destekleyen MHP'nin, sanki siyasetlerini değiştirmemiş, savaşın şiddetlenmesinde ve

katliamların artışında etkileri yokmuş gibi tavır almaları iki yüzlü olduklarını gösteriyor.

Erdoğan'ın, ABD ve Batı'dan istediği desteği alamaması sonucundan sıkışıp, neredeyse bir gecede, yandaş medyayla hakaretler savurduğu Rusya-İran safına dönmesi, ne kadar zor durumda olduğunu da gösteriyor. Artık Erdoğan, Ortadoğu'da iddia ettiği gibi ne “oyun kurucu” ne de başka bir

şey; sadece Putin'in emrinde bir siyasetçi haline geldi.

Ancak bu durum, ABD'yi ve Batıyı kızdırıyor ve bundan çekindikleri için hükümet yetkilileri, özellikle ABD'ye olumlu seslenip eleştiriden çok NATO üzerinden bağlılıklarını açıklıyorlar.

AKP'li siyasetçilerin Türkiye'de söylediği laflar, kendi tabanlarını ikna etmek için. Örneğin ABD'nin, Suriye'ye silah göndermesine karşı çıkılıyor. Oysa geçen yıla kadar, ABD ile “eğit, donat” programı çerçevesinde Suriye'ye silah gönderen ülkeler arasında Türkiye de vardı. MİT turları ile silah taşındığını sağır sultan bile duydu. Elbette yasa dışı yoldan gidenler cabası.

Rusya-İran ve Türkiye'nin girişimiyle ilan edilen ateşkes, aslında muhalif denemelerin çatışacak gücünün kalmadığının bir ifadesi. Türkiye'nin girişimiyle Helep'te ölümden kurtulan muhaliflerin çoğunluğu İblid kentine, bir kısmı da Türkiye'ye götürüldü. Doğuda Türk ordusu IŞİD ile savaştığına göre Suriye yönetimi, şimdi İblid kentini ele geçirmeye çalışacak. Muhalifler ne olacak? Rusya ve İran, Suriye yönetimi gibi tüm muhalifleri terörist olarak görüyor. Muhaliflere kalan çatışarak ölmek ya da Astana'daki toplantıya kadar kararlaştırılacak olan ve orada açıklanacakları kabul etmek.

Türkiye, Astana'daki toplantıya, diğer ülkelerin aksine Suriye yönetimini değil, muhalifleri destekleyen ülke olarak katılacak gibi görünüyor. Böyle bir şey, düne kadar kafa kesen, IŞİD, el Kaide ile iç içe geçmiş, dini gericiği dayatan, Kürtlere, Ezidilere eziyet eden, silahlı çete mensuplarının koruyucusu olmak demek. Suriye'de barınamayacaklara, Türkiye'nin kapısını açmak demek.

Erdoğan'ın ve AKP'li siyasetçilerin Suriye'de yaşanan vahşette doğrudan sorumlulukları var. Türkiye'de yaşanan her katliamdan da sorumlular. Suriye'deki savaş Kürtleri öne çıkardığında, Türkiye'deki Kürt halkına da savaş açılmasının sonucu olan katliamlardan da sorumlular. (03.01.2017)

Uluslararası Gündem

ABD - İsrail

Sembolik bir oylama

1979'dan bu yana ilk defa 23 aralıkta, ABD temsilcisi Güvenlik Konseyinde, İsrail'in Batı Şeria'da yaptığı yasadışı yerleşim siyasetine karşı yapılan bir oylamada, İsrail'i desteklemeyip veto hakkını kullanmadı.

İsrail, şimdiye kadar hiçbir BM kararını uygulamadığı için bu oylama sembolik. Zaten İsrail hükümeti, hemen oylamayı takmadığını açıkladı.

Ülke içine yönelik siyasi nedenlerle hem de ABD'ye karşı tavrı olarak, İsrail'in artık uluslar arası kurumlara ödediği katkıyı donduracağını, kararı onaylayan ülkelerin elçilerini görüşmeye çağıracağını ve geçici olarak ilişkilerini askıya alacağını duyurdu.

Fransa, hem bu BM kararını destekledi hem de 15 ocakta, etkisi olmayan konferans uzman olarak, Orta Doğu'da barış için konferans yapılması çağrısı yaptı.

Buna tepki gösteren İsrail'in aşırı milliyetçi savunma bakanı Lieberman, özel bir duyuruyla tepki gösterip uluslar arası konferansın, ikinci bir Dreyfus olayı olacağını belirtip, bu defa tüm Yahudilerin suçlu sandalyesine oturtulacağını ekledi. Ardından Fransa'da yaşayan bütün Yahudileri, eğer Yahudiliklerini korumak isterlerse Fransa'yı terk edip İsrail'e göç etmeleri çağrısı yaptı.

Tüm bunlar, İsrail hükümetinin her gün ne kadar saçma milliyetçi propaganda yaptığı, katilce ve çok tehlikeli açıklamalarda bulunduğu hakkında bir fikir verebilir.

Obama iktidara geldiği ilk dönemde ABD'nin, Orta Doğu siyasetini değiştirme sözü vermişti. Ancak şunu söyleyebiliriz, Obama bir jest yapmak için son dakikayı bekledi ve bu jestinin hiç etkisinin olmayacağını çok iyi biliyor. Büyük bir olasılıkla Obama, jestiyle daha çok İsrail başbakanını cezalandırmak istedi.

Çünkü Netanyahu açıkça Trump'ı destekledi. Obama aynı zamanda müttefiki olan İsrail'in, Batı Şeria bölgesindeki yasa dışı

en azından Demokrat Parti başkanlık döneminde Trump'a göre daha az İsrail yanlısı bir siyaset izlendiği intibasını vermek istiyor.

Yine de sonuçta BM'nin bu diplomatik şovunun arkasında hiçbir somut yaptırım olmadığı gibi, kararın uygulanmadığı durumda da cezası yok.

Örneğin Washington, geçen eylülde, önümüzdeki yıl İsrail'e vermeyi kesinleştirdiği, 38 milyar dolarlık rekor, askeri yardım anlaşmasını uygulamama

yerleşimleri konusunda, daha genelde Filistinlilere karşı siyasetinde hiçbir çaba göstermemesine de tepki gösterdi.

ABD'nin bölgede başka müttefikleri de var ve Arap devletleridir. Filistin konusunda duyarlı oldukları için ABD'nin onlara karşı da anlayışlı olduğunu belirtme zorunluluğu var.

Tüm bunlara ek olarak Obama, 8 yıllık başkanlık döneminde, bu konuda somut hiçbir şey yapmadı ve giderken

tehdidinde bile bulunmadı.

İsrail yöneticileri şunu çok iyi görüyor: BM oylaması sadece sembolik ve eskisi gibi Filistin topraklarına yasadışı yerleşimler kurabilirler. ABD emperyalizmi de, bugüne kadar yaptığı gibi onları desteklemeye devam edecek. LO (30.12.2016)

Değişen yıl, değişmeyen sınıf mücadelesi

2016, artan şirket kârları tarafından desteklenen yeni bir borsa hareketliliği ile biterek kapitalist sınıf için harika bir yıl oldu. Bu kâr, kapitalist sınıfın emekçiler üzerindeki soygunculuğunun artmasıyla oldu. Şirketler, işçilerin işlerine, ücretlerine ve sosyal haklarına çok yönlü saldırı yaptı. İşçileri daha sıkı ve daha uzun süre çalışmaya zorlarken işten çıkarmaya devam ettiler.

Ücretleri düşürdüler ve böylece ücretler, artan yaşam masraflarına yetişmez oldu. İşçilerin, özellikle genç işçilerin sağlık ve emeklilik haklarında büyük kesik açıldı. Açlık sınırında ücret ödeyerek, geçici, taşeron çalıştırma yaygınlaştı.

Saldırıları, emekçilerin yaşam standartlarında gerilemeye yol açtı, öyle ki resmi istatistikler bile, bir ailenin şimdiki gelirinin 20 yıl öncekinden az olduğunu itiraf ediyor. Emekçilerin, özellikle kamuda çalışanların gelirindeki düşüş, kesinti programlarıyla hızlandı.

Kesintiler, emekçilerin yaşam alanlarının yakınlarındaki devlet okullarını, halk sağlığı merkezlerini, yaşlılar için gerekli sağlık sigortasını, yoksullar için sağlık yardımı ve işsizlik desteğini, engelliler ve emekliler için sosyal güvencelerin büyük kısmını yok etti. Kamu kaynaklarındaki kesinti; zorunlu altyapı hizmetleri, yollar, havaalanları, toplu ulaşım, atık su ve içme suyu sistemlerinde çürümenin devam edeceği anlamına geliyor.

Kapitalist sınıfın iki partisi Demokratlar ve Cumhuriyetçiler, devlet bütçesinin neredeyse tamamını; yüksek vergi kesintileri, sübvansiyonlar ve kurtarma paketleri gibi türlü dalaverelerle büyük şirketlere, bankalara, emlakçılara ve zenginlere devrediyor.

Trump, saldırılara devam etme niyetini seçimden önce

göstermişti. Seçim kampanyası sırasında, Wall Street etkisindeki Washington bataklığını kurutacağına dair verdiği sözler, seçilir seçilmez hemen kapı dışarı edildi ve kabinesinin en üst sıralarına Wall Street milyarderlerini koydu! Oysa, yaşlılar ve kimsesizler için sosyal güvence, kamu eğitimine geri dönüşü vaad etmişti.

Başka bir deyişle Trump, önceki başkanlar Obama, Bush ve Clinton dönemlerindeki gibi işçi sınıfına saldırıyı geliştirecek ve yoğunlaştıracak.

Trump döneminde işçi sınıfını bekleyen en büyük tehlike, kampanyasında körüklediği ırkçılık, cinsiyetçilik ve göçmen karşıtı söylemleri benimsemesi, ırkçı ve beyaz üstünlüğünü açıkça savunanları, Beyaz Saray'da ve Adalet Bakanlığı'nda en üst kademelere atmasıdır.

Kapitalistlere, işçi sınıfını kendisine düşman edip, zayıflatarak, küçük parçalara bölmekten daha iyi bir hizmette bulunamazdı.

İşçi sınıfı 2017'de bir kez örgütlenip üretim alanlarında, okullarda ya da sokaklarda mücadele etmeye başladığında her şey değişebilir. Bu ülkenin işçileri yaklaşık 40 yıldır, 1970'lerin sonundaki kömür madeni işçilerinin grevleri ve ulusal grevlerden beri, kitlesel bir mücadele vermedi. Fakat tekrar yapamayacakları anlamına gelmiyor.

Kapitalistler, işçileri köşeye sıkıştırmaya devam edecek ta ki bizler, yeniden mücadele etmeye başlayana dek.

İşte bu kadar basit. Bu mücadeleden kim galip çıkar kimse bilmiyor, ama görünen, bu kavganın kaçınılmaz olduğu. The Spark

ABD seçimlerinde devrimcilerin sonuçları

ABD'deki seçim, sadece başkanlık seçimiyle sınırlı değildi. Yerel yöneticiler dahil, farklı seçimler oldu. İşte bu nedenle işçi sınıfı çıkarlarını temel alan ve devrimci fikirleri savunan, küçük, farklı gruplar da seçime katıldı.

İşçi Sınıfı Partisi (Working Class Party) ülkenin kuzeyinde bir sanayi bölgesi olan Michigan eyaletinin başkenti Detroit kentinde (otomobil sanayi merkezi) ilk defa seçimlere katıldı. Bu parti, özellikle The Spark grubunun desteğini aldı. Militanlar yoğun çabalar sonucu 50 bin imza toplayıp resmi bir parti olarak tanınmayı başardı.

Michigan Eğitim Konseyi seçimlerine katılan parti adayı emekli öğretmen Mary Anne Hering, 224 bin 122 oy (%2.66) almayı başardı.

Chrysler fabrikasından emekli olan işçi aday Sam Johnson, eyalet seçimlerinin 14'üncü bölgeden aday oldu ve 8 bin 778 oy (%3.43) aldı. Bu bölgedeki ikinci aday olan Ford fabrikasından emekli olan Gary Walkowicz ise 9 bin 183 oy (%2.8) aldı.

Maryland eyaletinde David Harding, Baltimore kentinde belediyeye aday oldu ve bin 288 (%8) oy almayı başardı. Tek rakibi Demokrat Parti adayı idi ve seçimleri %92'lik oyla kazandı!

Sonuçları çok büyük olmasa da, seçimlere ilk defa işçi sınıfının devrimci siyasetini savunarak katılmak önemliydi.

Halep ateşkesi ikiyüzlülerin iğrençliği

19 aralıkta büyük güçlerin yöneticileri, BM'nin Güvenlik Konseyinde herkesin onayını alan bir karar ile Halep'e gözlemci göndermeyi ve başka örgütlerin de katılımıyla Doğu-Halep'teki sivillerin göçünü onayladıkları ve güvenlik önlemleri aldıkları için birbirlerini kutladı.

Bölgede hala 7 bin kişi sıkışmış durumda. Binalar tamamen yıkıldı, bazısı yerle bir edildi. Bu durum, Rusya'nın desteklediği Esad'ın ordusunun aylardan beri yaptığı bombardımanın yol açtığı şiddet hakkında bir fikir veriyor. Batılı büyük güçlerin yöneticileri, bombalamayı teşhir etmek için en ağır suçlamaları yapmaktan çekinmiyor. Ancak Suriye'nin diğer bölgelerinde ve Irak'ta, özellikle de Musul'da, en azından aynı vahşeti yaşatan bir savaşı sürdürüyor. ABD'den tutun da Fransa'ya kadar büyük güçler, 2011'den beri Suriye'yi harabeye dönüştüren ve Suriye İnsan Hakları savunucularının verdiği rakama göre 450 binden fazla insanın ölümüne yol açan da onlar.

Batılı yöneticiler, kapitalistlerinin Orta Doğu'daki zenginlikleri talan edebilmeleri için bölgede uzun zamandan beri savaş sürdürüyor. İngiliz ve Fransız emperyalistleri, Osmanlı İmparatorluğu topraklarını paylaşmak için 1916'da Suriye, Ürdün, Lübnan veya Irak gibi ülkeler kurarak, Orta Doğu sınırlarını iğreti bir şekilde böldüler. Ne kitlelerin

çıkarlarını ne de isteklerini göz önünde bulundurdular. Aradan onlarca yıl geçtikten sonra, 1991 Körfez Savaşı ve 2003 yılında Saddam Hüseyin'e karşı yapılan savaşa emperyalizm, yeniden bir defa daha Irak'tan Suriye'ye kadar tüm bu bölgeyi istikrarsızlığa sürükleyip IŞİD dahil bir sürü milisin oluşması zeminini hazırladı.

Emperyalist yöneticilerin bugünkü ikiyüzlülüklerinin derecesini anlamak için şunu

hatırlamak yeterli; 40 yıl boyunca hem baba hem de oğul Esad rejimleriyle çok iyi geçindiler. Rejimin onlara karşı olumsuzluğu, diktatörlüğünden kaynaklanmadı. Suriye diktatörlüğünün onlara karşı takındığı bağımsızlık yanlısı tavırlarıydı. Diğer yandan Suriye rejimi, emperyalizme yararlı olabileceğini gösterdi: Örneğin 1976'dan sonra Lübnan'a müdahale edip yerli yoksul kitlelerle Filistinlilerin ayaklanıp düzeni tehdit etmesini engelleyip istikrarını yeniden sağladı.

Şimdiki Esad, 2008'de şatafatlı bir şekilde Sarkozy'nin misafiri olmuştu. ABD, Fransız veya İngiliz yöneticileri, sonuçta Esad'ın Orta Doğu'daki ülkeler arasındaki durumu idare etmek için iyi bir müttefik olduğuna inandılar.

2011'de Arap Baharı, Esad'a karşı olsa da, rejiminin düşüşüne yol açmadı. Hareket, çete çatışmasına dönüştü: Bir yanda rejimin resmi ordusu, diğer yanda İran, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi bölgesel güçlerin desteklediği farklı silahlı İslamcı milisler ve vurguncu çeteler arasındaki çatışmalara dönüştü. ABD'nin ilk aşamadaki siyaseti, yerel güçlere müdahale etmeyip El Kaide'ye bağlı olan El Nusra gibi farklı milislerin (isim değiştirdi) Esad rejimine karşı, zayıflatmak için yürüttükleri çatışmaları gözlemek oldu.

Sonuçta Esad rejimi, tahmin edilenden daha dayanıklı çıktığı için emperyalist yöneticiler, açıkça kabul etmeseler de, fiilen durumu kabullendi. 2015 sonbaharında Rusya'nın, Suriye'de başlattığı askeri müdahale emperyalist güçlerin de işine geldiği için karışmayıp Rusya'nın, Esad rejiminin otoritesini yeniden oluşturmasına göz yumdular. BM'nin Güvenlik Konseyininin 16 aralıkta yaptığı toplantının ardından bir Fransız diplomatının açıkladığı gibi: "Şimdi bizlerin beklediği Putin'in, rejimi görüşme masasına getirmesidir."

Büyük güçlerin bu bölgede istedikleri statükonun muhafaza edilip doğal kaynakların talanını sürdürürebilmeleri. Halep'te veya diğer yerlerde, bölgedeki halkların, durumu hiç ama hiç de umurlarında değil. LO (23.12.2016)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Aralık 1991

SSCB'nin sonu ama komünizmin değil!

Aralık 1991'de Batılı gazeteciler SSCB'nin (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin) dağılıp 15 farklı devlete bölünmesinden çok memnun olduklarını ifade ettiler ve komünizmin başarısızlıkla sonuçlandığı anlattılar. Hatta içlerinden bir uyduruk aydın artık tarihin bittiğine ve de kapitalizmin, insanlığın son aşaması olduğuna ısrarla vurgu yaptı.

Emperyalist güçlerin yöneticileri ve medyası SSCB'nin dağılmasının ardından oluşan Cumhuriyetlerin demokrasiye, özgürlüklere ve refaha kavuşacağını anlatmışlardı. Ancak aradan geçen çeyrek yüzyıl sonra, SSCB'nin dağılmasının sosyal, ekonomik ve siyasi alanlardaki feci sonuçlarını görebiliyoruz. Bazı eski Sovyet Cumhuriyetlerinde eşitsizliklerde patlama yaşandı, yoksulluk tırmandı, hatta Rusya'da bile nüfusun dörtte biri sefalete sürüklendi, ek olarak bir sürü yerde silahlı çatışma başladı.

SSCB bir dünya devrimi perspektifi ile doğmuştu

30 Aralık 1922'de temelleri atılan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği, Ekim 1917 işçi sınıfı devriminin ürünüydü. Rusya Sovyetlerini ezmek için yapılan emperyalist silahlı saldırılar, başarılı olmadı ve proletaryanın başarılı bir şekilde savunduğu topraklar

Rusya, Ukrayna Beyaz Rusya ve Kafkaslar Cumhuriyetleri adı altında birleşti. Böylece dünyanın en geniş topraklarına sahip bir devlet oluşturuldu.

Bu olayla, yani SSCB'nin oluşması, somut bir şekilde kapitalist düzen dışında, üretim araçlarının özel mülkiyete dayanmadığı ve pazar ekonomisinin hükmetmediği bir düzenin mümkün olduğu ispat edilmiş oldu. İşçi sınıfı da devlete hakim olabileceği bir yeni düzen kurma olanağına sahip olduğunu göstermiş oldu. İşte bu nedenden dolayı emperyalizmin, SSCB'yi devrimci kökenlerinden dolayı hiçbir zaman affetmedi.

Stalinci bürokrasinin asalaklığı

1920'li yılların başlarında devrimci dalgaların geri çekilmesiyle SSCB yalnız başına kaldı. İmtiyazlı bir tabaka olan bürokrasi, devletin üst kademelerinde gelişmeye başladı ve iktidarı, proletaryanın elinden aldı.

Bürokratlar kapitalist değildi. Devrim üretim araçlarını toplumsallaştırmış olması nedeniyle SSCB'de bürokratlar, zenginleşmeyi isteseler de buna ulaşabilmeleri zordu.

Bürokrasinin oluşturduğu zenginlik, denetim altına aldıkları devlet olanaklarını ve ekonomik kurumlarda oluşan zenginlikleri gasp ederek gizledikleri zenginlikti. Bürokrasinin kendi içerisinde oluşan farklı klanlar,

devlet pastasını paylaşabilmek için sürekli kavga halindeydi.

Rakip klanların çıkar kavgaları, SSCB'yi tehlikeye atıyordu ve Stalin buna çözüm olarak bütün bürokrasi üzerinde ve de toplum üzerinde feci bir diktatörlük oluşturdu.

Tek başına kalmış SSCB'yi yalnızlıktan kurtarmanın ve geri kalmışlığın aşılmasının tek çıkış yolu, devrimin diğer ülkelere yayılmasıydı. Stalin tam aksine, bundan vazgeçip zehirli bir yol olan "tek ülkede sosyalizm" siyasetine yöneldi. Devrim ve enternasyonalizm fikirlerine sadık kalan devrimciler katledildi.

Pazar ekonomisinin kuralları dışında gelişen bir ekonomi

Sovyet ekonomisi, devrimin oluşturduğu temellerin dinamiğinde inşa edildi. Artık burjuvazi, mülksüzleştirildiği için ekonomik büyüme tüm Birlik seviyesinde oluşturulan 5 yıllık ekonomik planlarla gerçekleştiriliyordu.

Dünya ekonomisi, 1929 ekonomik kriz nedeniyle çökmekte olduğu bir dönemde Sovyet sanayisi, büyüme aşamasına geçmişti. Stalinci bürokrasinin düşmanı olan Troçki, yüksek ekonomik büyüme oranları vesileyle bazı değerlendirmeler yaparak, sosyalizmin geri kalmış bir toplumdaki çarpıklıklara rağmen "zafer kazanmayı hak ettiğini ve

bunu, Kapital'in sayfalarında değil, yeryüzünün altıda birini kaplayan topraklar üzerinde" gerçekleştirerek ispatladığını yazdı.

Diktatörlük ve bürokrasiye rağmen, İkinci Emperyalist Dünya Savaşına rağmen ekonomik büyüme 1970'li yıllara kadar devam etti. Böylece Sovyetler Birliği, ABD'nin ardından dünyanın ikinci en büyük gücü seviyesine erişti.

SSCB'nin dağılması

1953'te Stalin'in ölümünden sonra bürokrasi içerisindeki çıkar kavgaları, devletin en üst seviyelerine kadar yayıldı. 30 yıla yakın kavgalar, belirli seviyelerde sınırlı olarak kalsa da, 1982'de

Brejnev'in ölümünden sonra yaygınlaşarak gün ortasına çıktı.

Mart 1985'te Komünist Parti genel sekreteri seçilen Gorbaçov, 15 Sovyet Cumhuriyeti yönetici klanlarının desteğine sahip değildi. Çünkü gittikçe güçlenen yerel iktidarlar, merkeze karşı açıkça tavır aldılar.

Bu durumda Gorbaçov, bürokrasinin farklı katmanları seviyesinde, küçük burjuva aydınları arasında ve daha geniş şekilde artık Batılı modeli örnek alan, çevreler arasında başka destekler aradı. Gorbaçov, ekonomik düzeninin yeniden yapılandırılması, yani perestroikayı gündeme getirdi ve fikir özgürlüğünden söz edip açıklık gerekliliğine vurgu yaptı.

Yöneticilerin seçilmesini gündeme getirerek, farklı Cumhuriyetlerdeki başkanların seçim yoluyla başa getirilmesine geçildi. Ek olarak imkanı olan

herkese zenginleşme fırsatlarını yaratacağından söz etti. Ancak karşısına ondan daha demagog biri çıktı.

Yeltsin, Haziran 1991'de Rusya Cumhuriyeti'nin başkanı seçilmeyi başardı ve diğer Cumhuriyetleri, merkezi iktidara göre daha çok özerklik almaya teşvik etti. Yerel iktidarlar da bunu uygulayıp Sovyetler Birliği'nin dağılmasına yol açıp Gorbaçov'u istifaya zorlayıp 25 Aralık 1991'de SSCB'nin sonunu getirdiler.

kargaşa yaşandı ve bu da, eski SSCB ülkelerinin istikrarını tehdit etmeye başladı. Bunların sonucunda zirvedeki yöneticiler, artık birer eşkıya gibi davranmaya başladı ve bununla birlikte milliyetçilik zirve yapıp etnik çatışmalar başladı.

2000'de Rusya'da iktidara gelen Putin, bürokrasinin genel çıkarlarını ön plana alarak iktidarı "aşağıdan yukarıya" yeniden kurmayı hedefledi. Putin, yeni oluşan iş çevrelerine devlete itaat etmelerini ve vergilerini ödemelerini dayattı.

Ayrıca olanaklar sundu, yağma yapabilme olanakları sunup Rusya'nın, dünya pazarına entegre olabilme yolunu açtı.

Ancak krize batmış olan kapitalizm uzun zamandan beri artık bir ilerleme

olanağı sunamıyor. Kapitalizm, SSCB'de 70 yılda oluşan ekonomiye ve sosyal ilişkilere göre daha ileri, daha iyi bir gelecek sağlayabilmekten aciz. Sunduğu tek olanak bir avuç vurguncunun servet edinebilmesi.

SSCB'nin son bulması, gerici ve kanlı bir dönem olan Stalinizm ile bürokrasinin hakimiyet sağlaması ve iktidarının devamının sonuna gelmesidir. Sonraki sürecin de sevindirici yanı yok. İnsanlık için ileriye gidebilme yolundaki yeni tek perspektif, emekçilerin tüm dünyada yeni bir Sosyalist Birliğin oluşturulmasıdır. LO (16.12.2016)

Emekçiler ve halklar için bir gerileme

SSCB, kapitalizmin borazanlığını yapanların iddia ettiği gibi ekonomisinin çökmesinden dolayı dağılmadı. Dağılmanın esas nedeni, zirveden başlayarak bürokrasinin gittikçe asalaşması, bunların sonucu olarak devletin dağılması ve bunun etkileri olarak ekonominin ani çöküşü nedeniyle oldu.

Yeltsin, Rusya'da fiyatları serbest kıldı ve bunun sonucunda fiyatlar fırladı. Özelleştirmelere gidilmeye başlandı. Üst seviyelerdeki bürokratlar, durumu değerlendirip şirketleri parçalayıp kısa sürede çok kazanç getirecekleri özelleştirip yağmaladılar.

1990'lı yılların sonunda, yani 1998'deki mali çöküş nedeniyle ekonomik ve siyasi

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Fidel Kastro'nun ölümü

Küba devriminin lideri Fidel Kastro, iktidarı on yıl önce kardeşi Raul'e devretmişti. Küba'da kitleler, ona saygılarını ifade ederken büyük devlet temsilcileri, cenaze törenine alt seviyede temsilci gönderdi. Emperyalist güçler, kendilerine kafa tutan birinin ölümünde bile saygıyı suç görüyor!

Küba Devrimi, diktatör Batista rejimini yıktı. ABD, Batista'yı destekliyordu çünkü onun rejimi üzerinden Küba ekonomisini avucuna almış, petrol rafinerileri ile şeker sanayisine hakimdi.

Bir çiftlik sahibinin oğlu olan Kastro, Batista askeri darbesinde 26 yaşındaydı. 1953'te Kastro, birkaç arkadaşıyla subayların Batista'ya karşı ayaklanmasını tetiklemek amacıyla Santiago kentinde bulunan Moncado isimli kışlaya saldırdı. Kastro, tutuklanıp yargılandı ve cezaevine girdi. Mahkemede diktatörlüğü teşhir edip "Tarih Bizi Aklayacak" başlıklı bir savunma yaptı.

Kastro, 1956'da cezaevinden çıkınca Meksika'ya gitti. Sonra kardeşi Raul, Che Guevara'da da dahil 82 kişi ile geri geldi. Çoğu ordu tarafından katledildi ve geriye kalan 20'ye yakını, Sierra Maestra dağlarına çıktı. Şanslıydılar, çünkü o bölgede köylüler, ABD şirketlerinin topraklarına el koymasına karşı ayaklanıp mücadele ediyorlardı ve gerilla hareketi onlar için bir destekti.

Guevara bu konuda sonraları şunu yazmıştı: "Toprak reformunun yapılmasını, köylüler devrimimize dayattı." Batista diktatörlüğünün feci baskıları, birçok kişiyi gerillaya katılmaya itti.

Kentlerdeki ılımlı burjuvazi, diktatörlükten bıktığı için Kastro'ya destek verdi. Guevara'ya göre dağlar (Sierra) ovalara (kentlere) hükmetmeliydi, çünkü "yeni devlet aygıtı, kırlarda oluşacak; gerillanın yeni bir örgütü, yeni bir yapılanması, bir yeni hükümeti oluşturacak her şeyi vardır." Batista rejiminin kokuşmuşluğu ve mafya ile bağları zaferi hızlandırdı. Başkent Havana, kumarhaneleri, gazino ve gece kulüpleriyle, ABD'nin kerhanesiydi. Batista rejiminin yıkılmasını kitleler, büyük coşkuyla karşıladı, dünyada yankılandı.

Seçim düzenlemesi için geçici hükümet kuruldu. Hükümetin başbakanı, ABD yanlısı bir avukat, bakanları Batista karşıtı ama komünist düşmanı askerlerdi. Kastro kardeşler ile Guevara'nın hiç bakan koltuğu yoktu. Ancak kitleler için zafer, Kastro sayesindeydi ve tek gerçek önder, Kastro idi. Kastro taraftarları, zulüm rejiminin ve yolsuzlukların son bulmasını, kitlelerin hayat seviyesinin iyileşmesini ve ABD'ye siyasi bağımlılığın bitmesini istiyordu.

Kastro, Washington ile iyi ilişkiler kurmak için Nisan 1959'da ABD'ye gitti. Ancak

ABD yöneticileri, onunla konuşmadı bile. Mayıs'ta Kastro, Batista'nın 1940'da planladığının aynısı olan tarım reformu başlattı. Ekilmeyen topraklar kamulaştırılacak, sahiplerine tazminat ödenecekti. ABD, çok fazla ve tek seferde ödeme dayattı. Kastro geri adım atmadı ve ordu, ABD şirketlerinin topraklara el koydu.

Kastro geri adım atmadığı için ABD yöneticileri Küba'ya karşı ambargo başlattı. Devletleştirme, sosyalist program temellerinde değil, daha çok ABD emperyalizmine boyun eğmemek ve Küba'nın ulusal bağımsızlığını korumak içindi.

ABD, Küba'ya diz çöktürmek için gıda ve ilaç dahil ambargoyu yaygınlaştırdı. Kastrocu yöneticiler, buna tepki olarak SSCB'den yardım istedi. Nisan 1961'de Kastro, Küba'nın sosyalist devrim olduğunu açıkladı ve ardından 30 yıl sürecek SSCB ile ekonomik yardım ilişkileri başladı. Bu sayede Küba, bir refah seviyesine ulaştı, yönetim de Moskova'nın siyasi çizgisine geçti.

Küba Devriminin ulusal sınırlar içerisine hapsedilmesi, yöneticilerinin siyasi sınırlarındandı. Küba devrimi yöneticileri, iktidarda kalabilmek ve ABD'ye karşı direnebilmek için kitlelerin desteğine sahip olmaları gerektiği bilincindeydiler ancak emperyalist düzeni yıkmayı hedefleyen proleter devrimci olmadılar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.